

[Aksel Larsen.]

Skulderen og med Patronbæltet om Livet. Naar der demonstreres 1. Maj og 7. November og ved lignende Lejligheder, saa møder Arbejdere i Hundre tusindvis op i Demonstration, de kommer fra Fabrikkerne med de samme Vaaben paa Skulderen, de har dem hjemme eller i Depot paa Fabrikkerne, og hver Mand har sit Gevær og har sine skarpladte Patroner.

Nu kan man komme en Gang til og fortælle, at det er G. P., og det er den russiske Hær, som efter Stalins Kommando holder den ulykkelige Arbejderbefolkning i Rusland nede, saa taler derimod dette uomstødelige Faktum, at det russiske Folk er et Folk i Vaaben, at Arbejderne i Fabrikkerne, at det arbejdende Element paa Landsbyerne benytter disse Vaaben, ogsaa for at man kan have den størst mulige Kraft til i givet Fald at slaa et kontrarevolutionært Forsøg ned, at tilbagevise et imperialistisk Angreb.

Man betroede ikke Arbejderne Vaaben, hvis ikke det var, fordi man har Tillid til Arbejderne. Men det er givet, at en Arbejderstat staar stærkest, naar Arbejderne i Staten er bevæbnede. Lige saa givet er det, at en kapitalistisk Stat netop maa berøve Arbejderne Vaabnene, og i den Henseende er Danmark jo et af de Lande, der er naaet videst med Hensyn til omsorgsfuld Lovgivning og Regler paa dette Omraade. Men det er netop Forskellen paa København og Moskva, paa Danmark og Sovjetunionen, og det er Beviset paa, at i Sovjetunionen er Styret i Arbejdernes Interesse og til Arbejdernes Tilfredshed, at man betror Befolkningen Vaaben i Sovjetunionen.

Saa er der Spørgsmaalet om Regeringens Valutapolitik og Finanspolitik. Det er unødvendigt at sige meget om det, man har nemlig overhovedet ikke bestridt eller forsøgt at bestride, hvad de kommunistiske Talere har fastslaaet saavel under denne Debat som under tidligere Debatter, at der paa dette Omraade hersker Enighed mellem de fire borgerlige Partier, at Regeringens Politik paa dette som paa alle andre Omraader er rent kapitalistisk. Det eneste Forsøg, der er gjort paa at give dette et andet Udseende, er naturligvis gjort af Statsministeren og gjort af Socialdemokratiets dertil indrettede Presse. Og man kommer altsaa med det Bevis, at Valutaloven nok blev vedtaget, men at mod Valutaloven stemte saavel en Kommunist som en L. S. Mand, og saa er det jo givet, at Kommunismen er aldeles enig med Kapitalismen i dens Modstand mod denne Lov!

Jeg har ikke noget imod at følge Socialdemokratiet og betragte Afstemningen om Valutaloven som en Afstemning for eller imod Kapitalismen. Det var den Afstemning, det er fuldkommen rigtigt; det var en Afstemning for eller imod Kapitalismen, og de, der deltog i Afstemningen, blev karakteriseret ved deres Deltagelse. Men saa vil jeg gerne bede en hvilken som helst Arbejder i dette Land om at svare paa: Hvor var de kapitalistiske Synspunkter repræsenteret? Mon ikke hos den Fløj, der talte Socialdemokratiet, det radikale Venstre, Venstre og det konservative Folkeparti, mon ikke hos det Flertal, som var tilvejebragt ved Samarbejde mellem de ærede Medlemmer Hr. Hans Nielsen, Hr. Alsing Andersen, Hr. Niels Frederiksen, Hr. Krag, Hr. Madsen-Mygdal, Hr. Christmas Møller og Hr. Christiani? Det er vist temmelig indlysende, at paa den Side, hvor disse Repræsentanter befandt sig, der var de kapitalistiske Synspunkter.

Afstemningen var for eller imod Kapitalismen, og den Omstændighed, at en L. S. Mand har fundet det foreneligt med sine bestemte Særinteresser som eneste Medlem af Partiet Venstre at stemme mod Valutaloven, det forrykker ikke det Forhold, at ved denne Afstemning for eller imod Kapitalismen var Socialdemokratiet som altid at finde paa Kapitalismens Side og Kommunerne som altid mod Kapitalismen.

Saa er der Spørgsmaalet om Regeringens Militærpolitik. Forsvarsministeren har haft Ordet og har med klædelig Beskedenhed undladt at komme ind paa det, saa det behøver jo ikke at tage saa megen Tid. Og Handelsministeren, som var Mand for at stille de 400 000 Kr. til Raadighed for Fabrikation af Rekylgeværer, har med lige saa klædelig Beskedenhed undgaet at omtale denne sin glimrende Indsats paa det Omraade, der hedder Kampen mod Arbejdsløsheden.

Der er saa paa dette Omraade endnu kun to Ting at understrege, som endda kun til Dels høres ind derunder. Det ene er Spørgsmaalet om Posteringer. Det har allerede været nævnt i denne Debat, jeg vil kun understrege, at den „ærlige Finanslov“, ganske som det var under tidligere Regeringer, har en Række udtalte Militærudgifter anbragt navnlig under Indenrigsministerens, under Finansministerens og under Justitsministerens Budgetter, for at det ikke skal se ud, som om Militærudgifterne er saa store, som de i Virkeligheden er.

Det andet angaar det Udvalg, der er nedsat for at kige paa den militære Straffe-